

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Σικτή! κύρια δούξ! τὸν δέικομας ἡ Μαρία Στουαρτ. Λένε ὅτι καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ Λούβρου ἔχουν αὐτά...

Ἡ Μαρία Στουαρτ γόριος κατόπιστὸν τὸν Φερουλλιάκ καὶ τὸν ράτης :

— Καὶ σεις, λοχαγῆ, θὰ μὲ συνοδέψετε εὐχαρίστως ὡς τὴ Σκωτία :

— Τὶ λέτε, δέικομας! ἀπάντησε ὁ Φερουλλιάκ. Μαζὺ σας θὰ πύγαινα καὶ τὸν διάολο... συνγάμην, στὰ πέφρατα τοῦ κόμμου ἤθελα νὰ πῶ.

Ἡ Μαρία Στουαρτ ἐξεμογέλασε. — Θὰ φράσουμε λοιπὸν σὸ Καλαί, ράτης τὸν λοχαγῆ, χωρὶς νὰ μᾶς συμβῆ τίποτε τὸ ἀπόροστο :

— Αὐτὸ σὰς τὸ ὑπόσχομαι, Μεγαλειότητ, ἀρκεῖ μονάχα...

— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε ;

— Ἀρκεῖ νὰ μοῦ ἀναθέσετε νὰ διευθύνω ἐγὼ τὰ πάντα.

— Θὰ φροντίσω γ' αὐτὸ, λοχαγῆ. Πρὸς τὸ παρὸν σὰς παρακα- λῶ νὰ μείνετε καὶ νὰ λάβετε μέρος σὸ δειπνο τοῦ ἀποχαριστισμοῦ.

Ἡ μεγάλη αὐτῆ τιμῆ ἔκαμα τὸν Ρολάνδο Φερουλλιάκ ἀνω-κάτω. Τὰ μάτια του ἀστραψαν. Τὰ μουστάκια του φρόντισαν.

— Ὁ, Μεγαλειότητ, σὰς εὐχαριστῶ! ψιθύρισε καὶ γονατίζον- τας ἀγγεῖς τὰ χεῖλη του σὸ λέω...

...καὶ τῆς Μαρίας Στουαρτ. Καὶ τῶ- ρα, εἶπε ἐπιτρέψτε μου νὰ πᾶω νὸν νευθὸ γὰ τὸ δειπνο καὶ νὰ βγάλω ἀπὸ πάνω μου, ἅλα αὐτὰ τὰ σιδηροκί- λια.

Ἄν ἔβγαλε τὸν Μονμορανού ;

— Φαίνεται νενναίος ἀνθρώπος ὁ λοχαγός. Εἶνε ὅλος καρδιά!

— Εἶνε πράγματι ἐλαριστικὰ γεν- ναίος, Μεγαλειότητ, ἀπάντησε ὁ Μονμορανού. Εἶνε πραγματικὸς ἱππό- ταξ. Ἢ βεβαίωθῆτε γ' αὐτὸ σὸ ταξίδι.

Ἡ Μαρία Στουαρτ ἐστέναζε καὶ εἶπε :

— Ναι, εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς ωραί- ουσ τύπους τῶν ἀνδρῶν ἱπποτῶν, τοὺς ὁλοῖους μόνον στὴν Γαλλία συ- ναυτὰ καναῖς.

Ἐκύνῃσος φρενα ὀλιβερά τὸ κε- φάλι της καὶ ἐπρόσθεσε :

— Ὁ γιὰ νὰ φέγω ἀπὸ σένα, ἀγαπημένη μου Γαλλία! ψιθύρισε, καὶ τὶ θὰ ἀπογίνω μέσ' στὶς ἀμύχλες τῆς πατρίδος μου ἀνάμεσα στὸς αἰ- ρετικὸς ὑπὸ κτήριος μου...

— Ὁ, ἂν θέλατε, τῆς ἀπάντησε ὁ Μονμορανού, τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας, θὰ ξαναγύριζε πάλι σὸ κεφάλι σας!

Γιὰ νὰ τὸ μᾶνω αὐτὸ, τόσο ἐγὼ δὸ καὶ ὁ πατέρας μου, δὲν θὰ διαστάταις μπρός σὸ τίποτε... Φταῖνε γὰ...

Μὰ δὲν ἀποτελεῖσος τὴν φρενα του, γιὰ τὴ Στουαρτ τὸν κύ- ταξε κατὰματα καὶ φροβήθηκε μήπως εἶχε προχωρήσει πολὺ στὶς ἀσθηματικὰς ἐκδηλώσεις του.

Ἐτύχως ἐκείνη τῆ στιγμῆ ἐπέστρεψε σὸ διαμέρισμα καὶ ἡ κυρία Ἰουδιθ καὶ ἡ συζῆτηξ ἔτσι σταμάτησε.

— Ἰδοὺ ὁ κατάλογος πὸν ἐξήτησε ἡ Μεγαλειότηξ Σας! εἶπε ἡ γοῖα κυρία.

Ἡ Μαρία Στουαρτ τὸν πῆρε κ' ἐπρόσθεσε ἀπὸ κάτω τὸ ὄνομα τοῦ Ρολάνδου Φερουλλιάκ.

Ἐντομεταῦ ὁ λοχαγὸς μας ἔκαμε γογγόρο-γογγόρο τὴν τουα- λέττα του : ἔβγαλε δηλαδὴ τὸν θωρακα καὶ τὶς περινημιδὶς του καὶ ἀντικατάστησε τὸ κράνος του μ' ἕνα καπέλλο στολισμένον μ' ἕνα μεγάλον ματακόμμο φτερό. Ἀφοῦ ἐτοιμάστηξ ἔτσι, ξαναγύρισε θριαμβευτικὰ σὸ ἀνάκτορο τοῦ Λούβρου.

Οἱ θωρακοὶ μόνον τὸν εἶδαν, τὸν στραβοκόταξαν μὰ, ἐπειδὴ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, τὸν εἶχε δεῖ καὶ προηγούμενος πὸν μητρὸς μῦθα μαζὺ μὲ τὸ δοῦκα Ντάμβιλ, τὸν ἀφραν νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ τὸν φέρον ὑποκολίξ. Μὰ ὁ ἀξιότιμος Ρολάνδος Φερουλλιάκ Ποτίας ὁ ἂν ἄγνατιξ δὲν ἦταν μαθόλου ἐξοικειωμένος μὲ τὸ Λούβρο. Πρῶτῃ ἡ μάλλον δευτέρῃ φορᾶ πατοῦσε τὸ πόδι του σ' αὐτὸ...

Περιπλανητόταν λοιπὸν στὶς στοῖξ καὶ στὸς διαδρόμους του, χωρὶς νὰ μορῆ νὰ βρῆ τὸ δρόμο του. Γιὰ μιὰ στιγμῆ σκεπτικῆ γ' ἀποτανθῆ σὸ κανένα ὑπὸ κτήρι καὶ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ὀδηγός, μὰ ἡ ἀξιοπρέπειά του δὲν τὸν τὸ ἐπέστρεψε.

«Θὰ μὲ πάρουν γιὰ κανένα ἀσήμαντο πρόσωπο, ἂν ρωτήσω... σκέπτικῆ.

Γι' αὐτὸ μόνιξ εἶδε μιὰ ἐρημὴ στοῖα, πῆκε σ' αὐτῆ καὶ ἀρχισε νὰ κόβῃ βόλτες μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀγερωγῆς, σφυρίζοντας κᾶποιο ἐμβατήριον. Αὐτὸ βάστηξε κᾶποση ὠρα. Ὁ Φερουλλιάκ εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ στενοχωρηθῆ, δταν ἀξαφνα ἀπὸ μιὰ πόρτα βῆκε ἕνα παιδί δέκα ὡς δώδεκα χρόνων, κρατῶντας στὰ χεῖρα του ἕνα τῶσο καὶ ἐτρεξε πρὸς ἕνα παράθυρο πὸν θέλωνε νὰ τ' ἀνοίξῃ. Μὰ τὸ παράθυρο ἦταν πολὺ ψηλὰ καὶ τὸ παιδί δὲν τὸ ἔφτανε. Γι' αὐτὸ ἀρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ πείσμα τὸ πόδι του κάτω.

— Περιμένα λίγο, μικρῆ μου φίλε, τὸ εἶπε μὲ πατρικὸ τόνον ὁ Φερουλλιάκ.

Καί, πλησιάζοντας ἀνοίξε τὸ παράθυρο. Ἐπειτα πῆρε τὸ παι- δᾶκι στὰ χεῖρα του καὶ τὸ σήκωσε ὡς αὐτὸ...

Τότε τὸ ράτης :

— Τὶ θέλεις λοιπὸν νὰ δῆξ ἔξω ;...

Τὸ παιδί γόριος τὸ κεφάλι του καὶ ἐξοριξε ἕνα ἀγοιο βλέμμα σὸν Φερουλλιάκ, μὰ ἀμέσως σὸν νάλλαξε γνώμη, τὸ εἶπε δειχόντας του μὲ τὸ χεῖρ του ἕνα περιστῆρι πὸν καθότονον στὴν ἀκρῆ μιὰξ στέγῆξ.

— Ἐθέλω νὰ σποτάσω αὐτὸ τὸ πουλί...

— Διάβολε! εἶπε ὁ λοχαγός μας, νὰ ἕνα παιδί πὸν ἔχει πολὺ πρόσηρη κλίση πρὸς τὸ κύνῃ.

Ἐπειτα πρόσθεσε δυνατὰ :

— Καλὰ, σκαρφάλοξ στὸς ὄ- μμοξ μου, μικρῆ μου κύριε, ἀλλὰ πρόσεξε μὴ μοῦ ζαφῶσης τὸ γελῆμο μου, γιὰ τὸ δὲν ἔχω ἄλλο.

Ἀφοῦ ἐδίστασος λίγο καὶ ἀφοῦ ἐξο- ριξε ἕνα δευτέρον ἀλλόκοτον βλέμμα σὸν λοχαγὸ μας, τὸ παιδάκι δειχτικῆ. Ὁ Ρολάνδος τὸ σήκωσε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ τὸ βάλω μαβάλλα στὸς ὤμοξ του. Ἀπὸ τὴ θέση αὐτῆ, τὸ παιδί τέντωσε τὸ τῶσο του, σκό- πευσε καὶ ἐξοριξε ἕνα βέλος.

Τὸ περιστῆρι, χτυπημένον σὸν κε- φάλι, σορᾶστηκε βρεθὸ κάτω στὴν ἀελλῆ.

— Ἐορῆξ! Μαργαρίτα! Φραγ- κίσε! Ἐλάτε!... Ἐλάτε!... φώναξε τὸ παιδάκι χτυπῶντας μὲ χαρὰ τὰ χεῖρα του.

Ἀκούγοντας τὴν πρόσκληση αὐτῆ, δὸν ἄλλα παιδάκι καὶ ἕνα κοριτσάκι ἐμπῆκαν μέσα στὴ στοῖα ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα...

— Ὀλόκληρος λόχος ἀπὸ βασιλι- κὸς ἀκολούθηξ! σκεπτικῆ ὁ Φε- ρουλλιάκ.

Μὰ πῶσο ἀπ' τὰ παιδιὰ φάνηκε μὰ μεγαλοπρεπῆξ γυναίκα, τὴν ὀποία ὁ λοχαγός μας ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Ἡ βασιλισσά! ψιθύρισε.

Ἦταν πράγματι ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ὀποία μόνιξ εἶδε τὸ λοχαγὸ μας μὲ τὸν παῖδακι σκαρφαλωμένον στὸν ὀμο του, συν- φροβήθηκε καὶ ἡ μορφή της ἔπῃρε αὐτισηρῆ ἐκφραση.

— Κατέβα κάτω, παιδί μου! εἶπε. Δὲν εἶνε αὐτῆ ἡ θέση τοῦ βασιλέωξ τῆξ Γαλλίας.

— Ὁ βασιλεὺξ! ψιθύρισε.

Καὶ ἀμέσως ἀπόθεσε κάτω μ' εὐλόβεια τὸν παῖδακι, ἐνῶ συγχρό- νως γονάτιξε μπρός στὴ βασιλομῆτορα, τραυλίζοντας :

— Συγγῶμη Μεγαλειότητ... Συγγῶμη Μεγαλειότητ! Ἄγνο- οῖσα ὀλότεια ὅτι εἶχα τὴν ὑψίστη τιμῆ νὰ χρησιμεύσω ὡς ὑπόκτονον στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητ τὸν βασιλεῖα τῆξ Γαλλίας...

Συγχρόνως καὶ ὁ μικρὸς βασιλεὺξ γονάτιξε μπρός στὴν Αἰκατε- ρινη καὶ τῆξ εἶπε ὅτι αὐτὸς εἶχε παρακαλέσει τὸν λοχαγὸ νὰ τὸν σπῆσῃ στὸξ ὀμοξ του γιὰ νὰ ἀποκαθίσει τὸν περιστῆρι...

Ὁ μικρὸς γονάτιξε μπρός στὴν Αἰκατερίνη...

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΤΟΥ ΦΕΡΟΥΛΙΑΚ

Ἡ κάπος κωμικῆ φυσιογνωμῆα τοῦ λοχαγὸ μας, προκάλεσε ἕνα χυμῶλο σὸν πρόσωπο τῆξ Αἰκατερίνης.

— Ποιὸς εἶσθε, κύριε; τὸν ἐρώτησε.

Ὁ φίλος μας δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνακτήσει ἐντελῶξ τὴν ἐξομότητα τοῦ πνεύματός του.

Ἄποστο ἀπάντηξε μὲ ἀξιοπρέπεια στὴ βασι- λισσα.

(Ἀπολουθαί)

